

[Arbejdsministeren]

som at have en uddannelse, for det er der måske nogle der egner sig bedre til. Men i det omfang man, hvad skal jeg sige, spekulerer i, at hvis bare man arbejder et år, så kan man altså få den meget høje ydelse, og så kan det ikke betale sig at tage en uddannelse, og det svier måske først til én om 10-15 år, ja, så er der grund til at overveje, om der skulle ses nærmere på dette problem. Men regeringen har ikke nogen forslag, og derfor er der ingen grund til at gå ind i en drøftelse af disse punkter på indeværende tidspunkt.

Fru Ritt Bjerregaard var også inde på spørgsmålet om vejledningen. Jeg tror, at jeg også her, som jeg har været tidligere gange, er meget enig i det, fru Ritt Bjerregaard siger om vejledningens betydning. Jeg tror på, at vejledningen er vigtig, mens man går i skole, for dér tror jeg at en masse af ens grundholdninger bliver lagt eller bliver præget, og jeg tror også på, at den er vigtig, når man går ud af skolen. Vi ved, at der er vejledning til elever, der er gået ud af skolen inden for en kortere periode, der er vejledning på arbejdsformidlingen, og der er vejledning i kommunerne. Det kan måske give nogen konfusion, at der er så megen vejledning. Derfor har jeg haft møde med de kommunale organisationer og vil nedsætte et udvalg, som med medvirken af de kommunale organisationer og de andre berørte ministerier, dvs. undervisningsministeriet og indenrigsministeriet, nærmere skal se på, hvordan vi kan få koordineret denne vejledning. Det kan godt være, vejledningen skal have nogle forskellige former, alt efter om det er en 17-årig, der skal vejledes, eller en 37-årig, der skal vejledes, men man skal bare vide, hvor man skal henvende sig, og vi skal finde ud af, hvordan vi bedst muligt får en koordinering på dette felt.

Vi kan blive meget enige om, at vi må have nedbrudt det kønsopdelte arbejdsmarked, og at det nok ikke er så let endda at gøre det. Der skal vejledning til i mange forskellige faser. Der skal en holdningsændring til både hos arbejdsgiverne og hos kvinderne selv. Jeg håber, at bl.a. det, at vi har planer om at få de stillinger, der er som ligestillingskonsulenter, permanentgjort, så vi er sikre på at have dem i systemet, kan være med til at nedbryde det kønsopdelte arbejdsmarked. Det vil give ligestillingskonsulenterne en større sikkerhed – måske også en større sta-

tus, det ved jeg ikke, men i hvert fald en større sikkerhed – i ansættelsesforhold, at man anerkender, at deres indsats er af permanent karakter, og at det ikke bare er et problem, som vi kan løse fra den ene dag til den anden, det med at få nedbrudt det kønsopdelte arbejdsmarked.

Hr. Løvig Simonsen og hr. Nørgaard Sørensens var inde på spørgsmålet – også andre har været det – om den landsdækkende ungdomsgaranti, og hvor pragtfuld den egentlig var. Det er klart, at de mennesker, der har arbejdet med disse ordninger i de to forsøgssamter, har opfattet dette som noget nyt og noget spændende, man skulle kaste sig ud i. Undervisningsministeren siger, at det er et pragtfuldt ord, som den nuværende regering ikke kan konkurrere med. Men spørgsmålet er, om indholdet har kunnet leve op til det pragtfulde ord. Det mener jeg ikke det har, for det har jo ikke været en garantiordning på den måde, at det har omfattet alle unge, der har været i de to forsøgssamter. Garanti er et stærkt ord, det kan skabe en forventning hos de unge, som de ikke får opfyldt, og det medfører frustrationer og aggressioner.

Man kan jo læse tal og statistikker, som det passer én. Jeg tror, det var hr. Løvig Simonsen, der sagde et eller andet med, at der var 33-34 pct., der var kommet i beskæftigelse. Ja, sådan kan man altså sige det. Man kunne også vende tallene om og sige, hvor mange der ikke er kommet i beskæftigelse i den situation. Vi må sige, at evalueringen af ungdomsgarantiforsøgene i Århus og Storstrøms amter klart har vist, at en ungdomsgaranti ikke giver de unge bedre beskæftigelsesmuligheder, idet over halvdelen af de unge, der har deltaget i et projekt, er blevet arbejdsløse bagefter.

Hvad der også er væsentligt at understrege, er, at de unge i meget ringe omfang har opnået uddannelse gennem ordningen, på trods af at det har været en erklæret målsætning, at det, de unge først og fremmest skulle have et tilbud om, var uddannelse.

Endelig må vi sige, at denne ordning har været særdeles kostbar.

Men der har også været meget positive elementer i den – bl.a. i det, vi kalder Høbroordningen – og det er klart, at sådanne elementer vil kunne indgå i forskellige tiltag, som man på amtskommunalt plan senere vil